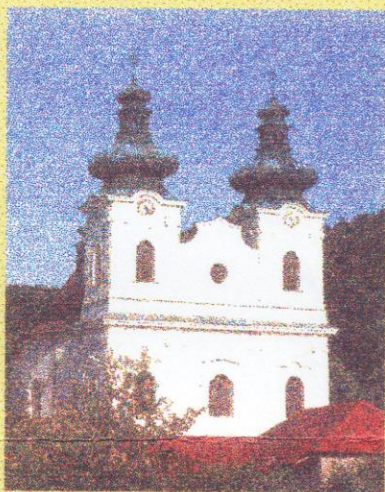

Druhé pozvání na naše společné poutě nás zavede do Sloupu. Vždyť kde jinde bychom se měli ztišit, zastavit a rozjímat o postní době než právě u Panny Marie Bolestné. Chceme-li plně prožít Velikonoce, musíme věnovat dostatek času na jejich přípravu především v době postní. A jsou to právě slova „ nedostatek času “ která se usadila nejen v našem slovníku, ale mnohdy i v životním postoji mnohého z nás.

SLOUP

7.4.2001

*Pro vláhé oči Tvé, Madono ve Sloupu,
v hlubinách jejichž svou duši si vykoupou,
by jako bílý sníh na zemi jiskřila
jak Tvoje milá tvář přečistá, spanilá,
pro ranní rosy třpyt, pro potu krůpěje,
pro světlý paprsek radostné naděje,
pro deštík májový, vyschlou prst' kropící
jak slzy lítosti, kanoucí po líci,
pro vláhu očí Tvých,
plačících nad Kristem
když žalu meč bodal v srdci
Tvém přečistém
prosím Tě horoucně, Madono
ve Sloupu, zbav nás vši špíny
a přízemních škraloupů,
napoj nás mlékem své mateřské vlídnosti,
ať se v nás mír a klid nebeský rozhostí,
rozvaž nám pouta, v něž hříchy nás zkovaly,
udobři Syna, jenž – uvázan ke sloupu –
pod bičem cedil krev, v níž viny vykoupou,
Madono ve Sloupu.*

Povzdechy nad nedostatkem času a uspěchaností doby slyšíme téměř na každém kroku. Na jedněch slunečních hodinách je napsáno: Bůh dal čas, ale o spěchu neřekl nic. Pokusme se tedy alespoň na našich společných poutích chvíli zastavit a uvědomit si, že čas, který nám byl dán k žití je přesně vymezen. Jestliže jej nevyužijeme k dosažení pokoje uplyne a my s ním.

Naše putování o prvních sobotách v měsíci se stává pěknou tradicí a příležitostí pro vzájemné setkávání. Brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle ve své úvaze Nekrásnější příbytek říká: Kostely vždycky byly a jsou stavěny k počtě a oslavě Boha a jako místo setkávání.

Kostel je krásným výtvořem člověka k oslavě Boží.

Člověk je ale dokonalým dílem samotného Stvořitele.

Ať pozváním Stvořitele do jeho díla vybudujeme tu nejkrásnější možnou stavbu, nejkrásnější příbytek.